

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa

Ad Mentem Præcipuorum Theologorum & Canonistarum, per Casus
practicos exposita, nunc quartò ab ipso Authore revisa ... & in 4. Tomulos
sic divisa, ut pro libitu in duas aut 4. Partes commodè compingi possit

Per XXXVI. Casus Exhibens Materiam de Conscientiâ, Legibus, Peccatis,
Fide, Spe, Charitate, Jure & Justitiâ

Jansen, Leonard

Coloniæ Agrippinæ, 1752

VD18 13475452-001

Casus XIII. De natrua, divisione, & necessitate Fidei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39804

tatem in eâ acquirendâ, vel conservandâ; sic de scripta, si deliberata fuerit, est mortale gravissimum contra Deum tanquam ultimum finem, à quo directè avertit, ut si quis advertenter tristeretur, quod sit creatus ad gratiam & gloriam, quod unquam bona opera fecerit, quod Christum agnoverit &c. Acediæ mali partus sunt, amaritudo, tædium, nausea rerum spiritualium, odium Dei, & eorum, quæ divina inculcant, aversio à verbo Dei, incuria salutaris, tædium vitæ, desperatio &c. si tamen tædium circa finem ultimum sit inefficax cum voluntate ad implendi omnia præcepta, etsi remissiùs, & cum aliquo tædio adimpleantur, est tantùm veniale quandoque per acediam intelligitur fastidium & remissio in quolibet exercitio virtutum; sic intellecta est solùm veniale, nisi omittantur actus virtutum graviter obligantes, v.g. lectio Breviarii, auditio Missæ &c.

E X

TRACTATU
DE FIDE, SPE ET
CHARITATE.
CASUS XIII.

De natura, divisione, & necessitate Fidei.

NEbridius Catechumenus petit instrui 1. *Quid sit Fides?* 2. *Quotuplex.* 3. *Quodnam ejus objectum materiale & formale.* 4. *Qua requisita ad fidem.* 5. *Qua sint motiva credibilitatis pro Fide.*

*Catholica. 6. An Fides necessaria necessitate mediæ.
7. An explicita Dei ut existentis & remuneratoris.
8. An in Christum, & SS. Trinitatem. 9. Quæ fides
requiratur ad justificationem. 10. Quæ hic sit obliga-
tio parentum, Parochi, Confessarii. 11. Quæ praxis
rudes instruendi, 12. Quid de iis qui ignorant Pater
noster, Credo &c. 13. Quid de pœnitente qui dubitat
an confessioni fidem sufficientem præmiserit. 14. Quæ
formula cum pœnitentibus eliciendæ actus fidei, spei,
charitatis, doloris &c.? Pro resolut.*

QUÆR. I. Quid & quotuplex sit Fides?

I:

R. Fides actualis est assensus ad objectum propter
authoritatem dicentis : si sit propter authoritatem
dicentis Dei, dicitur Fides divina ; si ob authorita-
tem hominis, humana. Habitus Fidei, seu ipsa Vir-
tus Theologica, quæ Fides dicitur, est qualitas su-
pernaturalis permanenter adjuvans intellectum ad
firmissime assentiendum objecto revelato propter
authoritatem Dei dicentis, seu revelantis : vel, ut
eam definiuit Apostolus ad Hebr. 11. *Substantia*
rerum sperandarum ; argumentum non apparentium ;
Dicitur 1. *Substantia rerum sperandarum ;* quia
fidei tanquam basi & fundamento tota spes & salus
nostra innititur ; dicitur, *argumentum non apparen-*
tium ; quia præcipua fidei mysteria sunt omnino
obscura, & sæpe talia, quæ vim naturalem intelle-
ctus excedunt, ut Deum esse trinum & unum, Chri-
stum esse Deum simul & hominem, Christum in Eu-
charistia esse realiter præsentem in tota, & qualibet
parte hostiæ &c. Et quamvis quidam articuli sint
naturalis lumine noti, ut Deum existere ; Deum esse
summum bonum &c. tamen in illis credendis non
ita elucet virtus fidei, quam in obscuris, in quibus
intellectus etiam contra naturalem inclinationem
se submittit authoritati Dei dicentis.

K 2

81 26

2. **R. 2.** Fides divina dividitur 1. in Naturalem & Supernaturalem. *Supernaturalis* est, in quam influit supradictus habitus, vel aliud principium supernaturale, illum habitum supplens, ut contingit in conversione hominis, qui vel non habuit, vel per incredulitatem amisit habitum fidei: *Naturalis* est, in quam non influit aliquod principium supernaturale &c.

2. Dividitur fides in Im- & Explicitam: *Implicita* est, quando aliquid creditur non in seipso, sed in alio, in quo includitur; sic qui credit omne, quod credit Ecclesia, implicitè etiam credit necessitatem Gratiae &c. *Explicita* est, quando aliquid in seipso, seu propriis terminis creditur v. g. credo Deum unum in essentia, & trinum in personis.

3. Dividitur in Formalem, Virtualem, & Habitualementem: *Fides formalis* est actus præsens perceptibiliter tendens in objectum, propter autoritatem Dei dicentis; *virtualis* secundum veriore, est actus tenuis imperceptibiliter tendens in objectum materiale propter formale, pari modo, quo perfectus musicus se virtualiter reflectit ad regulas, et si id minus advertat, vel viator (ut ait *D. Th. 1. 2. q. 1. a. 6.*) pergit in patriam, & rusticus arat, seminâtque ex spe fructuum; quamvis nec viator expressè semper cogitet de patria, nec rusticus de fructibus, quia scilicet amor patriæ pergit imperare iter, & spes fructuum, labores: alii è contra dicunt fidem virtualementem esse nequidem tenuem actum fidei, sed effectum omnino distinctum & relictum à fide actuali præteritâ: at non est certum, quòd ejusmodi fides virtualis sufficiat ad justificationem, cum SS. PP. Concilia & Theologi plerique requirant fidem strictè sumptam, & plurimi actualem, qualis non est hæc virtualis: *Fides habitualis* est actus præteritæ

non retractatus, qualis etiam esse potest in dormientibus.

QUÆR. II. Quodnam sit objectum Fidei?

R. 1. Objectum materiale proximum Fidei est omne revelatum, seu verbum Dei scriptum & traditum. *Probatur*: Illud est objectum materiale proximum Fidei, quod est aptum proximè credi, sed omne & solum revelatum est aptum proximè credi, ergo.

R. 2. Objectum formale motivum fidei, est auctoritas Dei dicentis, seu est aliqua perfectio Deo intrinseca, per quam Deus est dignus assensu firmissimo, videlicet omniscientia, quâ Deus omnia cognoscit, sicut sunt in se, & veracitas, quâ necessariò loquitur, sicut cognoscit; unâ harum deficiente Deus non esset dignus assensu fidei; nam si quidem cognosceret omnia, sicut sunt in se, sed aliter loqueretur, falleret credentes; si loqueretur quidem, sicut cognoscit, sed non cognosceret res, sicut sunt in se, ipse falleretur, sed qui fallit, aut fallitur, non est dignus assensu firmissimo, ergo. Si quis propter auctoritatem Dei dicentis assentiatur objecto, quod erroneè putat esse revelatum, non habet fidem defectu objecti materialis; si objecto revelato assentiatur propter auctoritatem hominis, v. g. Parochi, vel Concionatoris, non habet fidem defectu objecti formalis, & motivi.

QUÆR. III. Quæ præviè & concomitanter ad fidem requirantur?

R. Ad actum fidei supernaturalem & meritum requiritur 1. ex parte intellectûs interna Spiritûs Sancti illustratio, quâ incipiat inquirere in motiva credibilitatis, quibus moraliter certò & evidenter persuadeatur, quòd hoc vel illud objectum reverà sit revelatum, ideòque possit & debeat credi

K 3

assensu

assensu firmissimo, quapropter dicitur Joan. 16. *Nemo potest venire ad me, nisi Pater meus traxerit eum*, & non sufficere cognitionem probabilem revelationis, sed requiri certam, patet ex Propositione 21. ab Innocentio XI. damnata: *Assensus supernaturalis, & utilis ad salutem stat cum notitia solùm probabili revelationis; imò cum formidine, cum qua quis formidat, ne sit locutus Deus.* Ratio est, quòd intellectus, quamdiu non est certus, quòd hoc vel illud sit revelatum, non possit sibi prudenter imperare assensum super omnia firmum, qualis esse debet assensus fidei, & *Qui cito credit, levis est corde.* Eccl. c. 13.

2. Requiritur cognitio authoritatis seu infallibilitatis Dei in cognoscendo & revelando, seu loquendo.

3. Requiritur pia affectio, seu voluntas intellectum suum in se quantumcunque obscura submit-
tendi Dei dicentis authoritati, juxta illud 2. ad Cor. 10. *In captivitatem redigentes omnem intellectum in obsequium Christi;* ab hac voluntate fides divina dicitur libera & meritoria; potest etiam hæc voluntas efficere, ut assensus intellectus sit firmiter, quam præcisè mereantur motiva credibilitatis, ut iterum certum est ex Propositione 19. ab Innoc. XI. damnata: *Voluntas non potest efficere, ut assensus fidei in se ipso sit firmiter, quam mereatur pondus rationum ad assensum impellentium.* Demum sequitur ipse actus seu assensus fidei &c.

5. QUÆR. IV. Quæ sint motiva credibilitatis pro Fide Catholico-Romanâ?

R. In primæva Evangelii promulgatione potissimum fuerunt miracula; nunc verò propagatâ per orbem fide Christianâ, est authoritas Ecclesiæ, non prout est organum Spiritus S. per eam credenda proponentis, sic enim involvitur ipsa Dei seu Spiritus

Spiritus S. revelantis autoritas, & in resolutione fidei committeretur vitiosus circulus, ut patet consideranti; sed quatenus ei conveniunt Notæ veræ Ecclesiæ, scilicet 1. *Unitas Fidei & Capitis*; 2. *Sanctitas doctrinæ & morum* per observationem non tantum mandatorum, sed etiam consiliorum Evangelicorum. 3. Quod sit *Catholica* seu *Universalis* per totum orbem promulgata. 4. Quod sit *Apostolica* per identitatem doctrinæ cum doctrinâ Apostolorum, & continuam successionem Episcoporum ab Apostolis usque huc deductam, & in eadem usque modò perseverant miracula, ut constat ex pluribus historiis, quibus saltem non minor fides deberur, quam historiis profanis; neque hæ Notæ conveniunt ulli alteri sectæ v. g. Lutheranismò, vel Calvinismò; nam

1. modò. Hæ sectæ non habent unitatem, nec capitibus, nec doctrinæ; sed tot ferè habent capita Ecclesiæ, quot incolunt provincias, tot distincta fidei mysteria, quot sunt Consistoria, ut apertè demonstrat *Bellarminus*, *Becanus*, *Cochlaus*, *Segneri*. Debere autem Ecclesiam esse unam unitate capitibus & doctrinæ, patet, tum quia talis fuit Ecclesia primitiva: tum quia id clarè docet Apostolus ad Ephesios 4. *Ut omnes in unitate Fidei occurramus, & non circumferamur omni vento doctrinæ*: & ipsa naturalis ratio id evincit: si enim in Ecclesia non sit unitas doctrinæ circa res fidei, Ecclesia erit regnum in se divisum, & poterunt in ea doceri doctrinæ repugnantes & falsæ.

2. modò, Ecclesia Lutheranorum & Calvinistarum non est sancta; docent enim multa à recta ratione aliena & blasphemata, ut, quod Christus in cruce desperaverit; quod Deus non sit ubique in mundo; quod homo non habeat liberum arbitrium, & quod

Deus sit author peccati, ita *Calvinus*. *Lutherus* docet, Christianum etiam volentem non posse quantumviscunque peccatis perdere cælum, & quanto quis est sceleratior, tanto citius à Deo consequi gratiam bona opera ad salutem non esse necessaria, & plura alia, quæ certè non viam ad virtutes, sed ad quælibet scelera aperiunt; ejus verba exhibet *Tann. q. 1. n. 140.*; & *n. 161* demonstrat eorum sectas non esse Catholicas seu universales; neque esse Apostolicas, eò quòd se non extendant ad omnia loca & tempora Apostolorum, sed longo post Apostolorum tempore à perdita vitæ hominibus cœperint, & certis claudantur terræ angulis &c.

Unde patet, qualiter resolvenda sit Fides Catholica. v. g. quæritur, cur credas Purgatorium? Dicunt quia Deus verax, qui nec falli nec fallere potest, id dixit. Unde scis Deum hoc dixisse? quia id tradit Christi Ecclesia, quæ ob assistentiam Spiritûs S. errare non potest. Unde scis Romanam Ecclesiam esse veram Ecclesiam? quia scio ei soli, & non alteri convenire Notas veræ Ecclesiæ. In rudibus, qui evidentiam motivorum credibilitatis capere non possunt, Deus per lumen gratiæ plerumque supplet eosque satis certificat de revelatione objecti credendi.

6. QUÆR. V. Qualiter fides sit necessaria necessitate medii?

Responsio constabit ex sequentibus. 1. Duplex est necessitas, Præcepti & Medii: *Necessaria necessitate medii* dicuntur, quæ ita sunt necessaria ad salutem & finem consequendum, ut homo iis destitutus secundum legem Dei ordinariam simplicitet salvari nequeat, stante etiam quâcunque impotentia vel ignorantia invincibili; sic infantibus necessarius est baptismus, peccatoribus adultis pœnitentia

ria: *Necessitas præcepti* dicitur, quâ aliquid ad salutem ex præcepto Dei, vel Ecclesiæ necessariò quidem est præstandum, si tamen ex impotentia vel ignorantia inculpabili non præstetur, salutis consecutionem non impedit. Sic necessarium est restituere rem ablatam, jejuna die præcepto &c., si tamen ob impotentiam non restituas, non jejunes &c., propterea à cælo non excluderis.

2. Non est hæc quæstio de habitu fidei; nam hunc uti & alios habitus virtutum supernaturalium esse simpliciter necessarios ad salutem, certum est ex *Concilio Trid. sess. 6. c. 6.* Ratio est, quia ejusmodi habitus fundantur in Gratia sanctificante, & simul cum ea infunduntur; ita ut, si desit vel unus talis habitus, etiam desit gratia, quam necessariam esse necessitate medii nemo dubitat: igitur quæstio procedit de fide actuali.

3. *In omni statu Legis Naturæ, Scriptæ & Evangelicæ, omni homini ratione utenti simpliciter, seu necessitate medii necessaria fuit fides supernaturalis explicita Dei ut existentis & ut remuneratoris supernaturalis per gratiam & gloriam.* Est certissimum & de fide Hebr. 11. *Credere oportet accedentem ad Deum, quia est, & requirentibus se remunerator sit.* Ratio est, quia Deus, ut remuneratur gloriam supernaturalem, est finis ultimus hominis, sed in hunc finem consequendum homo tendere non potest, quin eum per fidem supernaturalem ut talem cognoscat & credat: *Sine fide enim impossibile est placere Deo: & fides est substantia rerum sperandarum.* Hebr. 11. Ideoque Inn. XI. meritò damnavit hanc 22. Prop. *Non nisi fides unius Dei necessaria videtur necessitate medii, non autem explicita remuneratoris.* Dixi: *Omni homini ratione utenti;* quia infantes & perpetuò amentes, cum non sint capaces fidei actualis,

salvantur per solum baptismum in lege gratiæ, per fidem parentum in lege naturæ & mosaica.

8. 4. Post lapsum Adæ etiam simpliciter necessarium est saltem fides *implicita* in Christum ut mediator rem. Est iterum de Fide: *Neque enim aliud nomen datum sub celo hominibus, in quo oporteat nos salvari fieri.* Act. 4. & Ratio est clara, quia homo post lapsum non potest ex se, sed ex solo Deo consequi gratiam, & salutem, ergo debet per fidem & sperare in Deum ut Salvatorem, & liberatorem quocumque tandem mediatore vel liberatore placito, qui de facto est Christus. Dixi: *Saltem implicita*, quia in Lege nova post promulgatum sufficienter Evangelium ex communiore sententia ad salutem necessaria necessitate medii est fides explicita in Christum, & per consequens in sanctissimam Trinitatem, ita, ut eam etiam invincibiliter omnia homo adultus salvari non possit. *D. Th. 2. 2. q. 62. a. 8. & clarius in 3. dist. 25. q. 2. a. 2. Jo. à S. Th. Phil. à SS. Trinitate, Valentia, Molina, Mezger tr. 10. d. 19. a. 2. La Croix l. 2. à n. 18.*

Dices: Ergo infideles, quibus nunquam prædicatum fuit Evangelium, ideoque invincibiliter ignorant Christum, & mysterium sanctissimæ Trinitatis, ob defectum talis fidei damnabuntur, quod videtur repugnare infinitæ Dei misericordiæ. *R.* Vel ejusmodi infideles faciunt, quod in se est, servando legem Naturæ, & tunc eos Deus illuminabit internè, vel etiam externè per media extraordinaria, ut contigit Centurioni Act. 10. & Eunuchis Act. 8. vel non servant legem Naturæ, & tunc propter hæc peccata, & non ob defectum Fidei damnabuntur.

9. 5. Ad justificationem peccatoris adulti sive per contritionem sive per Sacramentum pœnitentiæ, de necessitate medii requiritur fides explicita saltem

vir-

virtualis non tantum de Deo, ut remuneratore, sed etiam de Christo, de sanctissima Trinitate, de animæ immortalitate, & necessitate gratiæ; neque de hoc in praxi potest esse dubium: quia agitur de valore Sacramenti, & sententiæ negantes vel sunt improbabiles, vel solum probabiles & incertæ, ut ostendit *La Croix l. 2. Pontas* verbo *Fides*, ubi dicit hanc esse doctrinam multorum Theologorum præcipua notæ. Ratio præcipua sumitur ex Trid. sess. 6 c. 6. ubi requirit, ut justificandi credant *illud imprimis; à Deo justificari impium per gratiam ejus, per redemptionem, quæ est in Christo Jesu*. Ergo de his mysteriis requiritur in justificando fides, non semper formalis, ergo ad minus virtualis, quia sola habitualis, quæ etiam in dormiente esse potest, est certò insufficientis; Imò ante justificationem per fidem supernaturalem proponi debent motiva spei, at-vel contritionis, alioquin hi actus non erunt supernaturales, & per consequens insufficientes ad justificationem. Infernus tamen & Cælum non necessariò explicitè creduntur, sed sufficit, ea credere implicitè per hoc, quòd credatur Deus esse remunerator bonorum, & malorum; fides Purgatorii tantum necessaria est ex præcepto. De fide prout necessaria ex præcepto, dicam *cas. seq.* Ex præmissis

Deduces seqq. 1. Quàm gravis sit obligatio parentum, & Parochi suos in Fide orthodoxâ instruendi, & ad captum explicandi, qualiter fidem, spem, charitatem, at- & contritionem elicere debeant, tum, quia vel unus hujusmodi actus plus meretur quàm plura jejunia, rosaria, cilicia &c., tum maximè, quia sine his etiam invincibiliter ignoratis homo adultus neque in-neque extra Sacramentum Pœnitentiæ justificari potest; tum denique quia sine actu fidei vel supernaturalis prudentiæ (quæ ad

ad Fidem reducitur) ne vel unus actus meritorius elici potest.

2. Non tantum Parochus, sed & confessorius prudenter dubitet (qualiter ordinariè dubitare non potest de hominibus doctis, bene educatis aut frequenter confitentibus) an pœnitentes habeant fidem ad valorem Sacramenti requisitam, tenetur eos ante absolutionem instruere, & cum iisdem actus necessarios elicere juxta formulam infra exhibendam, vel si, ob copiam pœnitentium commodum non possit, ad Parochos remittere, ne Sacramentum exponatur periculo nullitatis: quod si pœnitentes credantur Parochum vel Catechismum pro necessaria instructione non adituri, eò quòd custodiunt v. g. pecorum, vel aliis negotiis impediuntur, & charitate quidem sunt instruendi, seriò tamen monendi, ut curam salutis & occasionem hauriendi dogmata fidei quibusvis aliis præponant. Merito hic ponderanda venit prop. 64. ab Inn. XI. damnata: *Absolutionis capax est homo, quantumvis laicus, et ignorantia mysteriorum Fidei, & etiamsi per negligentiam etiam culpabilem, nesciat mysterium Sanctissimæ Trinitatis, & incarnationis Domini Nostri Jesu Christi, & 65ta. Sufficit illa mysteria semel credidisse; ideòque pueris & rudibus hæc persæpe nervosè inculcanda sunt.*

11. 3. Cùm cogitare de objecto credendo non sufficit credere, non sufficiet ex rudibus aut pueris quærere an hoc vel illud credant, sæpe enim affirmabunt se credere, etsi revera nesciant, quid propriè sit credere, sed debent iis ad captum proponi motiva Fidei quærendo v. g. Quare potiùs credant suo Parochum quàm juveni indocto & petulanti? Respondebit utique, quia Parochus tanquam homo doctus scit quid loquatur, & aliter non loquitur, quare

cogn

cognoscat; & contra juvenis indoctus & petulans, vel multa profert, quæ non intelligit, vel aliter profert, quàm intelligat; applicent hanc responsionem Deo, qui est omniscius, & singula cognoscit sicut sunt in se, & dicit, sicut cognoscit, qui fallere non potest, nec falli: idem dicendum est de actibus spei, charitatis, at- & contritionis, quorum motiva pariter rudibus clarè & emphaticè proponenda sunt.

4. Si instruendus quærat, ubinam hæc vel illa sint revelata? expedit in promptu habere aliquos textus S. Scripturæ, quibus præcipua Fidei mysteria probare possis, etsi catholicis sufficere debeat, quòd hoc vel illud tanquam revelatum & credendum proponat Ecclesia, quæ ex effato Christi est columna veritatis, invicta petra adversus portas inferi, quam qui non audit, cum vult Christus haberi tanquam ethnicum & publicanum; si verò instruendus fuerit acatholicus, aut dubitet an Romano-Catholica sit vera Christi Ecclesia, ei monstrandum est, qualiter Notæ veræ Ecclesiæ conveniant soli Catholico-Romanæ, secundum dicta 9. 4.

5. Si pœnitens nesciat ea, quæ saltem quòdam sub-stantiam (etsi non eo ordine, quo præscripta sunt) sub gravi præcepto memoriter scire tenetur, qualia sunt *Oratio Dominica, Symbolum Apostolorum, decem præcepta Decalogi, septem Sacramenta*; examinari debet de negligentia addiscendi, quæ non rarò intercurrit, quam si dolorosè confessus fuerit cum proposito ea proximè addiscendi, poterit absolvi, etiamsi ea de facto memoriter non teneat, modò cætera adsint ad valorem Sacramenti requisita.

6. Si pœnitens dubitet, vel non recordetur, an actus Fidei circa mysteria 9. 5. assignata confessioni semper præmiserit, attendi debet, an super his suffici-

cien-

cienter fuerit instructus? an ejusmodi actus factus
 elicuerit? Si ita, prudenter præsumere poterit se
 illis habuisse fidem, saltem virtutalem, maximè tunc
 quando homo se ad confessionem per spem venit
 per dolorem de Deo offenso, de gratiâ & cælo, per
 peccatum amisso &c. disposuit: Cùm enim in
 lectus tunc circa hæc mysteria actu occupetur,
 de illis certitudinem, quam naturaliter appetit
 aliunde habere non possit, semper recurrit ad mo-
 tivum Fidei; è contra si pœnitens circa sæpe dicta
 mysteria rarò, aut nunquam fidem formalem elicit
 rit, aut circa hæc mysteria aut motivum credendum
 non fuerit satis instructus, præsumptio est, quod
 confessiones præcedentes sint nullæ, ideòque repe-
 tendæ: sola tamen oblivio, vel non recordatio, at
 tales actus adfuerint in homine bene educato, Con-
 fessiones & Catechismum frequentare solito, non est
 sufficiens motivum obligandi ad repetendas con-
 fessiones præteritas.

14. 7. Cùm Confessarius pœnitentes ignorantibus
 ca motiva Fidei, Spei, At- & Contritionis ex officio
 sæpius instruere, vel etiã hos actus cum iis elicere
 debeat, id commodissimè fieri poterit hæc vel simili
 forma: *Nunquid credis peccatrix anima, quòd hoc
 peccatis Dominum Deum summum bonum tuum gra-
 viter offenderis, Deum qui te ex nihilo creavit, et
 cum ipso perpetuò esses beatus, qui te per mortem ama-
 tissimi Filii sui ab inferno redemit; per Spiritum S.
 sanctificavit? Nunquid hæc credis? Et quidem idem
 quia ipse Deus, qui nec falli nec fallere potest; hæc re-
 velavit? Ecce Divina ejus bonitas post tot peccata ad-
 huc non vult te perire, sed potest, Et vult tibi paternam
 suam gratiam ad salutem aeternam unicè necessariam
 restituere, modò seriò peccata tua detesteris, Et emen-
 dare proponas: illum solum, qui tot modis te amavit*

Amari est dignissimus, toto corde redames & post-hac fideliter ei servias &c. In hac forma continentur omnia quæ ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ requiruntur, inprimis explicita fides circa mysteria creditu necessaria, & motivum ea credendi; Deinde objecta spei, at- & contritionis cum eorundem motivis, ut patebit consideranti; quæ omnia si status & ignorantia pœnitentis exigat, magis aut prolixius inculcari poterunt.

C A S U S XIV.

De præcepto in- & externo Fidei, & de vitiis Fidei oppositis.

ORosius neo-conversus petit 1. *Ad quid obliget præceptum fidei negativum.* 2. *An dubitans teneatur inquirere.* 3. *Quid de præcepto affirmativo.* 4. *Quando obliget.* 5. *Quid de præcepto affirmativo externo.* 6.-7. *Quid si interrogeris à privato.* 8.-9. 10. *Quid de præcepto fidem exterius non negandi.* 11. *Qualiter amittatur habitus fidei.* 12. *Quæ sint vitia fidei opposita.* 13. *Quæ pœna hæreticorum.* 14. *Quando incurrantur.* 15. *An etiam à rudibus.* 16. *An quis ad fidem cogi possit.* 17. *Quid si interrogeris, an sis Sacerdos, Monachus &c.* 18. *An sis fidei Regia vel reformata.* 19. *Quid si carnes die vetito apponantur ad explorandam fidem.* 20. *Quid de cœnâ Calvinisticâ ejusque pane.* Item de conculcatione SS. Imaginum. 21. *An liceat obedire jubenti edere carnes, vel frequentare templa hæreticorum?* 22. *Quid si mandatum sit, ut si qui adsint fideles, exeant è patria &c.* 23.-24. *In quibus prohibitum sit communicare cum hæreticis;* 25. *Cum Judæis &*
Pro resolut.

QUÆR.